

Pepet i Marieta... o com diria Cuenca: "La excepció confirma la regla"

Mel! (sense embolics)

El melonet de moro es tradició amb futur

La foto de la dreta es del dimecres 29: Després de les festes cal llevar els obstacles del carrer!!!!

Número 599-31 agost 2007 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIII

la veu

de Benicarló

iiiunes festes de cine!!!

Amb les aventures de
MARCELINO JONES

Benicarló va rebre a la Coral de Mugibue Shizouka
COMENÇA LA LLIGA

Les festes acaben amb un gran èxit de participació però calen millores

Un any més el català continua menyspreat i desaparegut en els espectacles musicals

text REDACCIÓ

Les festes de Benicarló han acabat un any més i la meteorologia va ser benigna tot i la inestabilitat del mes d'agost. Des de la Comissió de Festes han ressaltat la idoneïtat de canvis com el sistema de repartiment dels programes de festes, amb més anel·lació a l'Oficina de Turisme i la participació de la gent en molts dels actes, tot i els canvis introduïts. A aquest balanç autosatisfactori, que no immerescut (en alguns aspectes, no cal tirar-se tantes flors), que fa

la Comissió de les Festes s'afegeix la recomanació feta pel propi alcalde, Marcelino Domingo, sobre la necessitat d'ampliar els membres de la Comissió i els seus col·laboradors –una vintena- que es fan pocs per a coordinar els diferents actes lúdics, culturals, esportius i musicals del programa.

Entre els aspectes a millorar que ens han fet saber alguns benicarlandos i visitants, i que hem pogut constatar, es troben diverses qüestions, entre altres, la necessitat d'ampliar i apropar a la

Les festes a COLOR

fotos: JORDI MAURA, NATÀLIA SANZ, JESÚS MAESTRO, SANTIAGO MAESTRO i d'altres

La Crida

Ballant

Pirotecnia tomàs amb lo masquet a la mà

Productes del camp

Al cotxe oficial porten de tot

TELEFONADES

text JOSEP IGUAL

Busques un nom eslau per al personatge d'un conte que has de lliurar en un parell de dies. lasnaia? En homenatge a Tolstoi? El telèfon. Un animós animador. Que si voldries fer una conferència en un cycle municipal. En pocs segons endevines que algú ha fallat. Discretament li preguntes pel catxet de la cosa. Un sopar. L'altre també acudia per un sopar? Declines la invitació. Abans de trobar el nom eslau que necessites per emplenar els buits que has deixat al relat, que ha quedat un pèl policíac, ja t'has guanyat un altre "amic", que dirà vés a saber quina cosa de tu al gremi i a qui se'l vulga escoltar. Aquestes coses a Simenon no li passaven.

Per alguna raó indesxifrable, pel sector papallonegen una bona colla de freakies. A alguns fa l'efecte que els hi falta una petxinada i tot. I són molt susceptibles. S'ofenen molt amb un no per resposta.

Tornes davant la pantalla. Segona interrupció. Que si vols signar un manifest per orientar les masses sobre un traçat ferroviari. Hi ha qui encara viu emparat en aquella idea - absolutament caducada- de que l'opinió d'uns pintors, algun arquitecte, un grapat d'escriptors, uns cantants, potser algun futbolista i tot, guiaran a la llum de la lucidesa el personal atrafegat en arribar a final de mes. A més, l'únic traçat ferroviari que has treballat en ta vida és aquell del tren elèctric infantil. El "passo", significarà vés a saber quina etiqueta del sol·licitant. Que has abandonat l'engagement, que ja li ho havien comentat que estàs fet un burgès de merda. El qui penjarà la llufa desqualificadora probablement és funcionari de molts triennis, càrrec

Quadern Ondulant

de confiança d'algun polític poderós, esglaió alt d'un immens grup editorial o cap de premsa alliberat d'una organització de sòlids fonaments.

lasnaia? Podria quedar bé. Ahir, quan el meu detectiu ja havia trobat el cadàver, una ànima candorosa de l'ensenyament. Que si dono permís per fotocopiar un poema i analitzar-lo a classe d'una escola estiuenca. Còmplice d'una infracció? Però la petició ha arribat formulada amb una política de fets consumats. Les còpies ja són fetes i repartides.

Quan el detectiu interroga un dels sospitosos, una altra ànima patriòtica i mig volada: que vol fer-me una entrevista per a un espai radiofònic d'una emissora d'un llogaret muntanyenc. Ja en vam fer una fa un mes. Es veu que li han fallat uns convidats. Sóc un dels suplents més a mà, pel que es veu, en les agendes de cert voluntarisme. Necessito urgentment un agent glacial que s'interpose en aquests malentesos assegurats. Però llavors diran que...

Sospeso si potser Nikita quedarà més fresc, més àgil que lasnaia. Telefonen uns xicotets alegres, que porten la secció caritativa d'una parròquia. Fan un festival benèfic per tal d'aconseguir cèntims per comprar uns tractors per a uns poblats de l'Àfrica negra. Em fan saber que no cobra ningú, com és lògic en aquestes històries, menys les estrelles del cartell, esclar, que ells sí que són importants. Aquesta sí que és bona! Ja ens ha caigut la llonganissa a la cendra! Alguns fan cartell de solidaris... cobrant! I com surten molt a la tele són els importants. N'hi ha d'espavilats. Ho veuen el que els hi dic? N'hi ha per desesperar-se o no?

Al final, al conte, poso Nikita i en paus. El conte sí que és un encàrrec professional, gràcies als déus.

ve de la p gina anterior

setmana de festes el termini per inscriure's a la volta al terme. Hi va haver molta gent que ja no va estar a temps d'apuntar-se pel termini tant aviat que van ficar i per la impossibilitat de fer-ho al llarg de la setmana de festes. D'altra banda alguns pares i comerciants de la zona ens van fer saber el seu malestar pel fet que la cercavila i desfilada dels farolets del meló de moro es va trobar amb grues i el muntatge de les banderoles i cartells de la Fira Renaixentista que organitza l'empresa la Fragua de Vulcano, per no dir, també, la serenata de Sant Bartomeu.

Capítol a banda mereixen els espectacles musicals. Els concerts han estat qualificats d'encertats, especialment el del "Poptour", on milers de persones de diferents edats van corejar conegudes cançons del pop-rock dels anys 80 i 90 interpretades pels mateixos musics o un conjunt substitutiu. Però la gratuïtat dels concerts ha provocat certa sensació d'atabalament entre la gent que hi acudeix. Llargues cues, i controls de seguretat en bosses, vulnerant la privacitat dels ciutadans, per posteriorment trobar-se en un recinte amb una sonoritat inadequada, planteja la necessitat de fer els espectacles musicals en un lloc obert i més ampli, com per exemple la plaça de la Constitució.

La llengua dels concerts ha estat majoritàriament, -tot i la deferència de Pau Donés, cantant de Jarabe de Palo, en dirigir-se al

"El PP ha volgut polititzar les festes amb declaracions sobre la necessitat de recuperar els ànecs a l'aigua."

públic en català- ha estat el castellà. Lluny queden els concerts dels anys 90 amb gran èxit de participació. La dinàmica la va encetar el PP en anteriors legislatures i no va ser corregida en els actes de posteriors

comissions de l'etapa PSPV-Bloc. El PP segueix incomplint el que diu l'Estatut d'autonomia valencià sobre els drets lingüístics i la pròpia declaració d'Ares feta pel conseller mediàtic del primer Govern Camps, Esteban González Pons. Aquesta és la seua valencianitat.

El PP ha volgut polititzar les festes amb declaracions sobre la

necessitat de recuperar els ànecs a l'aigua, una tradició que ell mateix es va carregar -i a això va contribuir Jaime Mundo com a diputat-, a l'aprovar la Llei 4/2003, de 26 de febrer, de la Generalitat, d'Espectacles Públics, que prohibeix espectacles amb animals. L'excalde Enric Escuder va animar Mundo a corregir la situació i deixar sense aplicació aquesta llei per a tornar a disposar d'aquesta tradició a la localitat.

Algunes associacions, que prefereixen romandre en l'anonimat, organitzadores d'activitats en aquestes festes, han lamentat la poca paraula, ja siga responsabilitat de la Comissió o de la Brigada municipal, per la no concreció dels compromisos de servei i infraestructures que aquests havien de complir cosa que van provocar l'empipament i malestar dels implicats amés d'alguna suspensió d'actes. Finalment i en matèria de bous, cal un replantejament perquè és vetlle pel no maltractament dels animals i evitar més morts d'animals en les festes de la localitat.

Des de la Regidoria de Policia i Seguretat Ciutadana, com a màxim representant de l'àrea, vull agrair públicament a tots els benicarlandos i benicarlandes, joves i no tan joves, l'extraordinari civisme amb el qual s'han comportat en les passades festes patronals. Si no hem tingut incidents, si tot a concorregut en pau i harmonia, no és només un triomf nostre sinó seu també. L'èxit no es deu només a una eficient política de seguretat ni a una òptima adequació dels recursos municipals - que també-, es deu principalment que tots vostès han volgut de cor que en aquesta harmonia, alegria i educació transcorri la festa. Això és treballar en col·laboració, això és treballar coordinats, vostès ciutadans i nosaltres mantenidors de l'ordre. Aquest

nexe d'unió policia-ciudadà que s'ha donat en les passades festes és per a llevar-se el barret i dir "chapó". Aquest és el model de política que volem seguir nosaltres i sé que és l'estil de treball que vostès volen que seguim. Hem de treballar units, per Benicarló. Aquesta filosofia de col·laboració ciutadana és la qual seguirem fomentant des de la policia. Per vostès tot. Gràcies.

Ramón Soriano Verge.

Regidor de Policia, Seguretat i Participació Ciutadana

Antològica serenata de Sant Bartomeu i ...

A la serenata de Sant Bartomeu, de la nit del 23 d'agost, a la que des de fa un bon grapat d'anys la gent assisteix i omple totes les cadires (recordo als anys seixanta i setanta que n'érem quatre gats asseguts a les escaletes de la inefable creu, mentre la banda tocava a la porta de la capella) va estar la mar d'animada. I va estar animada per moltes coses. La més important, per la qualitat de la música, els seus músics i la interpretació que van fer de les obres. No es pot demanar res més, un concert d'aquestes característiques i el nivell que van demostrar els nostres músics ... Chapeau! Aquesta banda és de l'elit musical que un pot gaudir al nostre país. La millor de les enhorabones.

Però com diem, també va estar animada per altres motius, i no estrictament musicals, que anirem explicant. Destacar la instal·lació de banderoles per part dels organitzadors de la fira medieval. Com sona, mentre uns tocaven els altres anaven dient: "tira'm una bandera", "allarga'm una corda", "xe...", aguanta'm l'escala que cauré", "què vols que em mate?"... Com es poden imaginar allí no hi havia que poguera escotar la música amb un poquet de dignitat.

Però la cosa no s'acaba ahí. El camionet d'aquesta fira també hi era allí aparcat, fent sorolls propis d'un motor d'explosió, ple dels seus trastos que, com no, de cop i volta li cauen un munt de ferros i damunt eren rodons i rodolaven.

Per si teníem un camió, ens feia falta un altre, el de la brigada, amb la seu ploma i basquet per poder penjar les banderoles, amb el personal a dalt discutint si la banderola anava allí o enllà. De quadre surrealista, Increïbles. Realment increïble!

Tot i això, i per acabar d'arrodonir-ho, encara faltava una de bona, a algú se li va oblidar canviar l'hora de les campanes al vol. Toca que tocan i els músics, espera que esperaran. Com diem, increïble.

Però si en volen saber més els en contarem una altra. Normalment la gent que va al concert va a peu, al menys

al entrar a la plaça i, si ha estat dels primers, pot seure a una de les moltes cadires que han col·locat per poder escoltar el concert ben còmodament. Però ara hi ha una altra modalitat d'escoltar un concert: entres a la plaça en cotxe, t'instal·les al costat de les cadires, baixes les finestretes del cotxe i, programa en mà, vas sentint el concert.

I la cosa és més greu, dos de les moltes municipals que han posat noves, entre xerrada i xerrada, passen pel costat del cotxe aparcat en zona de vianants, se'l miren i ... es fan els suecs, passant de llarg. Què t'ha paregut, morrut!

Aquesta modalitat ens l'apuntarem i de cara a l'any que ve, l'ajuntament es pot estalviar el lloguer de les cadires: que pinten una graella a terra i que es vagen col·locant els cotxes per rigorós ordre d'arribada. I si pot ser, connectats, via wi-fi, als altaveus dels cotxes. Millor ... impossible.

Esperem que l'any vinent aquesta crònica reflexe, només, els aspectes musicals, per la qual cosa animem la Comissió de Festes i policia a polir aquests detalls tant negatius.

COMENÇA LA LLIGA

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Una vegada més, i en van ni se sap quantes, La Veu va ser l'únic mitjà de comunicació escrit local que va estar present als tres partits de festes que va disputar el CDB. Aquesta presència però no implica necessàriament que m'haguera de quedar fins el final. De fet només vaig vore sencer un partit, el de la Ràpita.

El dia de l'Onda me'n vaig anar a la mitja part quan estàvem zero a zero perquè tenia el cos agre de tant de ball de la nit anterior i no, tal i com em va comentar un desaprensiu conegut, per haver sentit amb emoció el discurs del mantenidor de festes. Vaig saber que els forasters ens van acabar guanyant per 0 a 1, però que quede clar que l'estona que m'ho vaig mirar no van ser superiors als nostres, en absolut. Una de les notes pintoresques de la vesprada la va donar, involuntàriament això sí, el regidor d'esports en xopar-se tot quan es van posar en funcionament els aspersors que amb un potentíssim raig mantenen humit el preciós terreny de joc del Pitxi Alonso. Això mateix em va succeir a mi una vegada amb l'única diferència que estàvem en ple hivern i vaig agafar un constipat com un seginer. En fi. Van fer la sacada d'honor dos simpàtiques dames que van ser obsequiades amb sengles rams de flors pels capitans del Benicarló davant l'atenta mirada del senyor alcalde i dels regidors Marzal i Pérez; tan entranyable escena va quedar immortalitzada per l'exèrcit de fotògrafs -n'eren tres o quatre si més no- que van sortir al camp armats amb les seues modernes i aparatoses màquines de retratar.

Com deia, el matx disputat contra la Rapitencia el vaig presenciar fins que es va acabar. Va estar entretingut. Els de l'equip del nostre país Burriel no van

vindre precisament a passar la vesprada, van posar sempre la cama i en més d'una ocasió fins i tot el colze o la mà si convenia. Els forasters es van presentar uniformats amb una bonica samarreta negra en què vaig poder comprendre que hi havia estampat el nom de tots els pobles de les Terres de l'Ebre. El seu entrenador, un tal Teixidor que es veu que és un clàssic a les catalunyes, no va parar en tota la vesprada. Precisament a Burriel el va coure, que si marca bien, que si te he dicho que no te

muevas, en fi, un diglòssic de cal Déu que només parlava català per dir males paraules. Estem perduts. Els rapitencs es van avançar al marcador i així es va arribar al descans. A la segona part el Benicarló va fer entrar un nou davanter; no sé si li diuen Jordi o Ripollés o Jordi Ripollés i no sé qui m'ha comentat que ve de l'Onda però que havia jugat a Alemanya, com Netzer vaig pensar jo. Aquest xiquet va revoldre una mica tot allò i quan es van encantar ja els n'havíem clavat un parell, però bonics, de jugada elaborada i de preciós remat des del punt de penal. Me'n vaig anar a sopar d'allò més content; no puc fer-hi més, aquests xicotets plaers que tenim els simplots només nosaltres som capaços de valorar-los en la seua veritable magnitud.

El tercer partit, darrer dia de festes, vuit i mitja de la vesprada, el vam presenciar una cinquantena de persones d'ací el poble. Fins arribar a les cent vint que hi havia eren tots forasters. El rival no va ser un combinat del Villarreal tal i com anunciaven els prospectes repartits pels aparadors del poble sinó que va ser el juvenil de la divisió d'honor del poble aqueix dels nous rics i els pelotasos urbanístics gràcies als camps de futbol. A la primera part ens els vam berenar. Anta va dirigir l'equip com un autèntic mestre i vam marcar en dos ocasions, que n'hagueren pogut ser més si el linier haguera estat tan magnànim tot el temps com ho va estar en la consecució del nostre segon gol. A la mitja part es van fer massa canvis i allò ja va començar a no agradar-me. I encara em va agradar menys quan de sobte vaig vore al marcador electrònic portàtil que ens havien empatat a dos. Sí home, sí. Durant aquests dies hem tingut un marcador electrònic portàtil. Una genialitat més de Josvi Palanques. Un camionet d'aqueixos que van pel món amb una immensa pantalla que reflecteix el que hi ha en una pantalla d'ordinador més menuda. Sensacional. El vehicle va estar estacionat al córner d'entrada i cada vegada que algú marcava començava a dir Gol, gol, gol, gol... unes deu vegades i repetit tres vegades. Quina xalera. Ja m'he perdut. Com deia, vist el carís que agarrava allò me'n vaig anar cap a casa i ara és l'hora que no sé com van quedar. Però que no es preocupe ningú que els de les altres revistes, si no ho han preguntat, tampoc no ho sabran.

Diumenge vinent comença la lliga de veritat. A les quatre i mitja ens visitarà la UD Vall d'Uixó. Tenim un bon equip, seriós. No sé si farem molts de gols, però estic en condicions d'assegurar que a nosaltres ens en farn molt poquets.

L'aventura de la Ruta Quetzal viscuda per Conrado Sancho

text REDACCIÓ

El benicarlando Conrado Julián Sancho Comes va estar seleccionat entre uns 1500 candidats, i va ser l'únic de la nostra província, per a participar en el programa de la Ruta Quetzal.

Aquesta expedició és des de 1990 un programa cultural declarat d'Interès Universal per la UNESCO

Com funciona la ruta: el viatge, l'allotjament, les persones, etc.

Una vegada fet el treball, estar pre-seleccionat, anar a la entrevista i finalment estar seleccionat, ja sols quedava el viatge. que hem estat per Mèxic durant tres setmanes i per Espanya, altres tres setmanes més. Hi havia gent de 56 països, aproximadament érem uns 350 expedicionaris.

Les dates de la ruta

La ruta va començar el dia 16 de juny a Boadilla del Monte (Madrid) i va finalitzar el 28 de Juliol.

Com és va organitzar el viatge

El viatge durava més i mig i estava dividit en dos etapes: per Mèxic tres setmanes i per Espanya les altres tres setmanes.

El circuit i les etapes, els llocs

-Mèxic: México D.F.(capital), després vam passar a la zona costera, Acapulco, Zihuatanejo i Calenta de Campos; i finalment vam passar a la zona de muntanya: Uruapan, Pantzingo, Volcán Parícutín, Zacán, Pátzcuaro, Morelia, Guanajuato, Querétaro i finalment Puebla.

-Espanya: Toledo, Madrid, Madrigal de las Altas Torres, Frómista, Lezana, Villasana de Mena, Balmaceda, Zalla, Bilbao, Markina-Xemein, Guetaria, Zumárraga, Villafranca de Ordicia, Burgos, Soria, Segovia, Puerto del Reventón, El Paular i Boadilla del Monte.

La gent diferent que vas trobar

A la expedició assistien expedicionaris de 56 nacionalitats. Jo en qui més relació tenia era amb els dels meu grup (G.14) Dins del grup érem la majoria espanyol si després hi havien ruters de Nicaragua, El Salvador, Perú, Brasil, Argentina, Bolívia, Marroc, Mèxic i Suïssa.

Els amics, els moments màgics

Jo tenia amics en molts de grups, els moments màgics amb ells eren quan ens feien les rebudes i recepcions a cada lloc on anaven, un altre moment màgic va ser l'últim acte (el acte de clausura) que tots junts tiràvem als monitors per l'aire.

Les conferències, la gent important

Hem tingut moltes conferències: històriques, sobre animals, esportives, avorrides, inesperades. A mi la que més me va agradar va ser la de Pedro Duque el astronauta que ens va parlar sobre la seua estada en la estació espacial.

La gent important que hem vist: Miguel de la Quadra Salcedo, Emilio Butrageño "El Buitre", el Rey de Espanya, Pedro Duque....

Aspectes més interessants a destacar d'aquesta aventura

La aventura, les emocions, el madura, les il·lusions, les amistats, les persones, la convivència, l'esperança, la paciència, les experiències, el aprenentatge, el compartir i els reptes fan que al final de la ruta estigues satisfet de un mateix.

Quins han segut els millors moments?

La pujada al Volcà Parícutín va ser realment emocionant perquè era un dels meus reptes dins de la ruta, el lliurament de regals als nois, l'acte amb el Rei de Espanya i la conferència amb Pedro Duque.

El Benicarló 'underground'

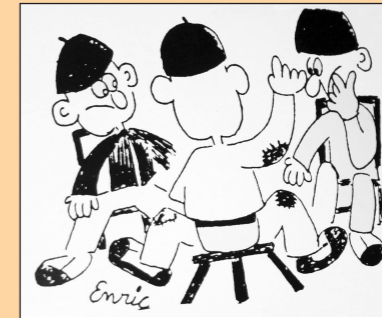
text LA COLLA DE TAFANERS

Quines festes!!! En primer lloc indicar que la colla de tafaners, en ple, va anar passejant-se pels carrers del nostre poble per veure, i gaudir, perquè no dir-ho, com s'anaven desenvolupant les nostres festes majors. I donem fe que tot el que comentarem a partir d'ara és totalment cert i que va succeir veritablement. I és que aquestes festes, a banda del seu "pograma" que també deixem-lo estar, han estat tot un anecdotari del calibre d'un meló de moro dels de l'exposició de productes del camp. Immens! Per fer-ho més fàcil intentarem ficar-ho tot per ordre cronològic (més o menys, no us penseu que és cosa fàcil amb tant de sarao).

Infart boví. El pobre animal va patir el desgavell del passeig amunt i avall, durant unes quantes hores, perquè ningú va saber aturar-lo i emportar-se'l al torill, fins que es va quedar fregit al terra. Ningú sabia que fer amb l'animaló sangós estirat allí al terra. Sembla que l'alcalde, assenyat ell, va comentar que vingués la pala per emportar-se'l. Algú s'ho hauria de fer mirar, tres hores de bou pates amunt no sembla massa ... raonable.

Més animalalets. L'alcalde Marcelino no es conforma amb les gavines. Aquestes festes (tenim foto) l'hem pogut veure amb un àguila, amb totes les connotacions de l'animalalet.

Rapinyaires. I parlant d'ocells i rapinyaires, ens han dit que els voltors de la fira Renaixentista enguany han patit més fam del normal. Es veu que en una de les volades per la

plaça de l'església alguns es van acostar fins l'Ajuntament a veure què podien rapinyejar. Els animalons van notar el canvi de legislatura i sembla, segons feien veure amb les seues volades, que allò s'havia convertit en terra cremada després de passar l'esquerra i amb la reentré de la dreta pel Consistori.

Passeig de gegants i cabuts. La veritat és que a aquesta gent que anima els cotarros allà per on van, els toca fer mans i mànigues per no ensopegar amb els cotes més d'una vegada. L'última, en aquestes festes. Entre, on estava abans la ferreteria i la plaça de la Mare Moles, es va formar un guirigall de cotxes i gegants entravessats que feia por. Mentrestant els molts municipals que diuen tenim, nous (no sabem per a que), s'ho estaven mirant no sabem des d'on.

Carretilla de bous embolats.

Tot ple de xiquets esperant veure l'espectacle de coets i bou carreter, surt la carretilla amb les banyes amb coets i ... de sobte, la tanquen. Per megafonia s'anuncia que "per problemes tècnics es suspèn l'espectacle". La cara dels xiquets i xiquetes era tot un poema. Segurament no entenien, nosaltres tampoc, quin problema tècnic pot tindre una carretilla amb coets. A no ser, que se li punxés alguna roda ..., i no tinguessen recanvi!

A pintar ... si pots. A veure, si algú planifica un concurs de pintura, i regala els colors, no pot fer el "burro" i deixar, encara que siga només un, xiquets sense colors. Després de fer una cua immensa, arribes i et diuen: ja no en queden. S'han acabat. Això ho promocionava l'ajuntament! Visca la seua sensibilitat!

Canvi de ball. Això és el que podríem dir d'una organització ben desorganitzada. A la nit de les Entitats, a banda del ball del Pavelló, en tenien programat, també un, de popular, a la plaça Mestres del Temple. Eren les tantes de la nit i la gent feia rogle esperant els músics, i aquests, sense aparèixer. Després del mosqueig generalitzat del personal, i algun que altre xiulet, la gent va escampar la boira amb la sensació que altra vegada els havien pres el pel i que la Comissió de Festes, no donava la talla. A la plaça de la constitució, a la mateixa hora, uns músics, més sols que la una, tocaven la seua música, com deiem, més sols que la una. Feien la mitja part, descansant als banquets de la plaça i van continuar. Algun despistat que passava es devia preguntar que feien aquells allí tocant sols,

més tafaners...

Nosaltres, també. Això és el que es diu oorgaaanitzacióóó ...

L'hora del melonets. Açò és un consell i no una crítica. A veure si d'una vegada qui organitza la passejada dels xiquets i xiquetes amb els farolets de meló de moro pensa ... que això s'ha d'fer de nit perquè és veja la llum i les formes dibuixades que fan aquest melonets. De dia poca cosa es veu. I els pares fora, que la festa és per els xiquets.

Altra de desorganització. Danseu, amics danseu! Devia pensar algú d'aquesta comissió de festes, pel que fa a l'acte de la casa d'Andalusia i la Casa d'Aragó. Els primers ho van poder fer, portaven els seus aparells de música i, amb un micro (que va ficar l'ajuntament), encara van poder fer alguna cosa. Els altres, vestits i arreglats per l'ocasió, van ... haver de plegar i anar-se'n a casa. No portaven amplificadors i, amb un micro, poca cosa podien fer. Algú de la comissió s'havia oblidat de portar els aparells de fer que es puga escoltar la música i la veu correctament. Va sortir un dels molts, va anunciar que per problemes, tècnics, suposem també, no podien actuar. I la gent asseguda s'ho mirava en cara de ... babaus.

Continua la desorganització.

El grup de danses benicarlando, havia d'actuar a la plaça sant Bartomeu i ... tampoc ho va poder fer. La plaça estava ocupada pels de la fira medieval. Els hi diuen al passeig del taüt (Ferreres Bretó, per si no ho sabeu), i ... tampoc. Estaven els del correloc. Solució, anar-se'n cap

a casa. Quina organització tan ben ... desorganitzada.

Pobres gossos. Semblava la fira animal, però sense espectadors. Amb la solana que queia la gent se n'anava anant tan ràpid com arribava. L'espectacle va començar una hora més tard i va acabar a les tres de la tarda. Als gossos, pobres els hi aribava la llengua al terra. Cal buscar-los un lloc amb ombra sinó, al final només aniran els de la comissió. I segurament també acabaran amb la llengua a *arrastrons*.

Bous per invitació. Ara resulta que per accedir a una part del cadafal de l'ajuntament que s'havia instal·lat per veure els bous calia entrada. Com inicialment havien fet fora un cadafal de les penyes els van compensar donant-los uns tiquets per entrar quan ho volgueren. Vinga que l'ajuntament, amb diners de tots, regala seients als bous. Quan la gent es queixava al porter, la resposta no tenia desperdici: "vinga vosté més prompte". Sense cap mena de dubte, és molt bona la consideració que tenen per la gent del carrer: cap ni una. Fer-se fotre, que diríem. Això sí, els de les penyes que vagen quan vullguen. Com portaven tiquet!

Municipals, més ... mirons.

Passacarrer de la banda de música, com estava el seu circuit tan ben dissenyat, els cotxes anaven pel mig i els músics per les voreres. Bona, eh! Encara no sabem perquè tenim més municipals. Tant difícil és controlar una mica el transit? Al final tindrem alguna desgràcia amb tanta inoperància policial. Ja ens veiem algun músic tocant damunt d'un cotxe. Tal volta no seria mala idea, no caldria patir que algú se'ls endugués per endavant!

Volta al terme (I). Els organitzadors haurien de tenir una mica més de seny. A qui si li ocorre regalar les samarretes de la volta quan l'inscripció? Va passar com quan el coc de tomata o l'orxata. Semblava una cursa de jubilats, molts, xiquets, ... Després, el dia de la volta, en faltaven més de la meitat. Però és que no ho saben que les coses no s'han de regalar sense esforç?

Volta al terme (i II). Diu el refrany "a quien madruga Dios le ayuda", "a qui corre no", diríem nosaltres. A veure, es que no n'hi ha manera, tots els anys passa el mateix, alguns es pensen que la volta al terme és

ROMAN DOMENECH al Mucbe

text REDACCIÓ foto JESÚS MAESTRO

El pintor benicarlando Román Domenech inaugurava el diumenge 19 l'exposició corresponent a la XXXV Bienal de Pintura de Benicarló, el premi de la qual va obtenir l'any passat.

-Quan vas rebre el premi, com et vas plantejar l'exposició?

Guanyar la bienal em va fer molta il·lusió, doncs és un certamen nacional, i més encara sent de Benicarló. Llavors vaig pensar en les dimensions del Mucbe i en l'exposició i vaig haver de pensar en com afrontar-lo.

-Ha canviat la teva forma de pintar al disposar d'aquest espai?

Quan inicias un camí no sempre saps on et va a dur. Si no hagués estat per l'exposició, probablement no m'hagués embarcat en formats tan grans, com per exemple el mural. En aquests llenços grans creo que el traç ha estat més expressiu, menys comprimit pel format.

-Per què has optat per una exposició unitària, enfront de l'altra opció que hagués estat la recopilació d'obres de tota tu carrera?

Encara sóc molt jove per a una antològica. En aquesta exposició he intentat explorar nous camins en la meua obra, i gairebé tota l'obra és inèdita excepte algun llenç que vaig exposar en el Parador.

BRUTÍCIA AL MORRONGO

No sabem si formava part del programa dels "populars", que en manar ells, les platges estarien més brutes. El cas és que ho estan i molt. Passa sovint, que apareixen bancs d'algues en descomposició i la seua pudor fa la "delícia" dels banyistes que s'atansen al Morrongo. El 13, però, -mal número!- d'agost la grandària del banc pudent ocupava més de mitja extensió de la platja i senties més d'un comentari dels forasters: "hoy hay mucha mierda", "hay que ver lo sucia que tienen la playa, los del ayuntamiento". Se'ls ha hagut d'explicar que hi ha una "concejalia" de turisme que se n'ocupa del tema: "pues no se nota". Ho hem justificat perquè sembla que cobren poc... els edils de nou ajuntament. I, clar, no se'ls pot demanar molt...

És cert que cada dia passa una cullera. Però no fa altra cosa que remoure la sorra, no la neteja. I les "colilles", les bosses de plàstic, els envasos de begudes, fins i tot restes de peix putrefactes i tota classe de brutícia allà es queda... soterrat, fins a l'endemà que, en amagar la brutícia del dia, apareix novament la del dia anterior: molt higiènic (?), molt estètic (?) i la millor carta de presentació (!) per als turistes, inclosos els del Parador que deuen "fer-se creus" del contrast entre la bona qualitat de l'"albergue" -el millor establiment turístic de Benicarló, perquè els altres diu la concejala de turismo que no estan a "l'altura" (!)-. El cas és que oneja una bandera blava, no sabem si clandestina. Perquè sembla que una tal distinció es concedeix a les platges que estan "en perfecte estat de revista", que no és el cas del Morrongo. I si encara falta alguna "atenció" més als banyistes, a mig matí apareix la cisterna dels WC, que col·lapsa l'accés dels vehicles, ensordeix al personal amb el consegüent soroll del motor. Això sí, tot l'ambient resta "perfumat".

Heus ací el botó de mostra de la nova política municipal, ara envers l'única platja "accessible" de què disposa Benicarló: brutícia, desatenció totals i molèsties afegides.

Marc Antoni Adell

QUADERN D'ESTIU/4: L'ALGUER

Fronteres

text JOAN HERAS

En una altra pàgina d'aquest quadern d'estiu comentava que viatjar, aquesta activitat que per a una part important de la població està relacionada amb les vacances, permet conèixer llocs, maneres de fer i realitats diferents que ens serveixen per entendre una mica més el món i per a entendre'ns una mica més a nosaltres mateixos. Escric aquestes notes mentre vaig desfent la maleta, ordenant les coses, descobrint a poc a poc tresors musicals que ja han entrat a casa meua i repassant moments i persones que han pres una significació especial en uns dies viscuts a L'Alguer.

Escric aquesta pàgina, doncs, en aquell moment en què allò que hem dut de nou dins la maleta es va escampant, potser dissolent una mica, en la normalitat d'una quotidianitat que, de la mà dels objectes i de les certeses, s'imposa de nou.

No pretenc fer aquí un repàs ala manera de dietari d'uns dies viscuts en aquella ciutat del nord-oest de l'illa de Sardenya, fundada el segle XI per genovesos i dominada pels catalans des de l'any 1354 fins al segle XV, moment que la dominació de l'illa passa a mans dels espanyols. Podria parlar de la bellesa d'un barri antic que conserva l'aire medieval i d'un bastió que el protegia dels perills humans que venien del mar. Podria parlar, també, de com aquesta ciutat s'ha convertit en un destí turístic de primera magnitud –un turisme de sol i platja però que intenta preservar el litoral tot impedit la construcció a menys de 2.000 metres del mar. Podria parlar d'altres coses, sí, però em limitaré a comentar-ne només dues, una de caràcter estrictament personal –si se'm permet– i una de tema lingüístic.

Per a mi, anar a L'Alguer ha significat retornar a una ciutat ja coneguda passat un quart de segle. I ho dic així perquè queda més seriós. Retrobar L'Alguer ha significat tornar a un indret que boirosament recordava perquè vaig passar-hi uns dies d'aquells memorables viatges d'estudis de quan feia el batxillerat. Potser més que retrobar L'Alguer el que ha representat ha estat una presa de consciència de l'abisme de temps que em separa de mi mateix, d'aquell Jove que no tinc la sensació que estigui molt lluny –tant lluny com realment està cronològicament– del que sóc ara. Vint-i-cinc anys són un grapat d'anys. En aquest temps, L'Alguer i jo hem canviat i so alhora els mateixos. En aquest sentit, la ciutat catalanosarda esdevé un mirall precís on puc retrobar-me i on es fa necessari resseguir tot allò que el temps ha fet esdevenir.

Pel que fa a la qüestió lingüística, és molt interessant constatar com la nostra llengua és un fet viu i com la unió d'un parlar ens apropa. Una algueresa ens deia que per a ella nosaltres, els catalans –i per a ells catalans vol dir catalans, valencians, mallorquins...– som els seus cosins. Sembla que una bona quarta part dels quaranta mil habitants de la ciutat parlen català habitualment i que poc a poc s'està potenciant el seu ús. La realitat, però, és molt diglòssica: el català té un ús familiar però no es considera llengua d'ús social en general –fet molt similar al sard, la llengua llatina que es parla a l'illa i que també està minoritzada. L'estat italià –i que obrin les orelles els senyors del PP, que estaran contents de sentir això– no té cap interès de promoure i valorar l'ús social de les llengües que es parlen en el seu territori i que, és clar, no són l'italià. En aquest sentit, a l'escola només s'estudia el català a L'Alguer i el sard a tota l'illa de manera voluntària. Ara bé, això sí, per quedar bé tenen una llei de promoció i defensa de les llengües minoritàries –evidentment no fan servir el terme correcte, el de minoritzades. Amb això no vull donar més idees als nostres governants ultraespanyolistes perquè ja s'espavilen prou per a debilitar la llengua pròpia del país. Però aquests governants i tot el seguici de defensors del valencià com a llengua diferent del català –és a dir, els defensors del castellà com a única llengua d'ús social– haurien de passejar-se una mica per aquesta meravellosa ciutat sarda i escoltar a la gent i adonar-se que tenen molt clara la unitat de la llengua. No us penseu que tots els ciutadans de L'Alguer són filòlegs o membres actius i ben organitzats d'una secta pancatalanista –evidentment maçònica i jueva. No, la ciutadania catalanoparlant de L'Alguer són gent com nosaltres, gent que viu i treballa, que pensa de manera diferent, que vota opcions polítiques diverses, que vol viure amb comoditat i tranquil·litat, que espera les vacances per viatjar.. Però que tenen molt clara una idea, una idea senzilla, elemental: parlen una variant d'una llengua que parlem a Catalunya, València, les Illes i a la Catalunya del nord. Res més que això, simplement això. Una idea senzilla que, està clar, els nostres governants ultraespanyolistes també saben però que, per interessos polítics, volen –i ho fan, caram si ho fan– manipular, canviar, capgirar.

Acabo aquestes notes i sé que aquest quadern d'estiu comença a esgotar-se. Cal acabar de desfer la maleta i de posar una mica d'ordre a tot plegat. L'agost està perdent els darrers fulls del calendari i el setembre ja s'està posant a punt. Aviat arribarà el moment definitiu d'escriure la darrera pàgina d'aquest quadern. Mentre no arriba aquest moment, em dedicaré a ordenar i resseguir tot allò que L'Alguer i els dies que hi hem viscut ens han ofert i que ara ja han arribat a casa nostra, que han entrat als meus dies.

més tafaners...

una cursa de marató i allà que van, a tota paleta, per arribar els primers. Després es queixen que no tenen avituallament. Però que no saben que la cosa esta de la volta al terme es fa caminant? Per fer curses, ja tenen la milla urbana! Els que van fer les coses com cal, caminant, van tindre de tot, aigua, entrepans, fruita, begudes isotòniques, ... A veure si l'any vinent se n'assabenten d'una estos ràpids.

Fira alternaquè? La fira alternativa potser fora nativa però no res d'alternativa. Quatre parades desgavellades i poca cosa més. Al final li diran fira *pocoactiva*. I és que se l'han carregat igual que la correguda de la traca de final de festes.

Traaaacaaaaa de final de festes. I és que com no li fiquem a les sabates corredores, uns bons coets, aquesta traca no hi ha qui la puga córrer. Ja no és que no la pot córrer la gent normal és que ni els atletes ho poden fer. Tots, sense excepció, es van quedar darrera amb un pam de llengua. Estaran promocionant un nou model de cursa, amb cotxe, com als concerts, i per les zones de vianants, tant de moda per circular últimament? Se l'acabaran carregant aquesta tradició!

Una de bona, per fill!!

Tot i que ningú s'ho esperava, el concert "Pop Tour", va estar sensacional. Van començar amb poca gent i, tocant i tocant, van acabar omplint el pavelló. Eren les dos del matí, dos hores i mitja de concert i la gent no se n'anava. Fenomenal. Algunes coses van fer bé. No tot ha de ser negatiu.

Proposta. Els tafaners volem que Jaime Mundo trenque la disciplina del seu partit i derogue la Llei que va aprovar el PP que prohibeix els ànecs a l'aigua. El responsable nuclear del PP té ara l'ocasió de demostrar el seu poder dins el partit i, de camí, retornar aquesta tradició al poble que va dir que la mantindria, quan ell era alcalde. Això sí, sense "patos" de goma. Que prou vam fer riure en el seu moment amb aquestes idees brillants.

LA IDENTITAT DE L'ÀNEC

Benicarló necessita els ànecs a l'aigua i els tindrà. Aquest és el problema que emfasitzarà el legislador local a València. Estem orfes des que la pressió dels maleïts ecologistes ens xafà la guitarra i acabà amb la cinquena essència del benicarlandisme militant. Des d'allò de Gibraltar, cap ultratge històric de semblants dimensions s'ha comés a la península. El poble és un clamor que exigeix justícia infinita. Els carrers, una bomba a punt d'esclatar. Amb el cor encés en flama, el jovent reclama venjança al ritme de la cançó que inicia aquesta frase. Ell, modest parlamentari, només és humil portaveu que recull l'opinió del poble i la fa pública on siga menester. La reivindicació no li fa por. Les vagues de fam, una constant arma emprada durant la vida política, no l'intimidien. Cal arreglar aquest desgavell que modifica el genoma benicarlando i amenaça tornar-nos a tots vinarossencs. El senyor Mundo utilitzarà la influència de tot un diputat de les Corts Valencianes per a evitar-ho.

Tolito

BREUS

text REDACCIÓ

Benicarló rep oficialment als nens saharais

Com cada estiu, els nens del Sahara que participen en el programa "Vacances en pau" han visitat el Maestrat. Recentment han visitat l'Ajuntament de Benicarló, on els va rebre l'alcalde, Marcelino Domingo i l'edil de Benestar Social, Sarah Vallés. L'alcalde va donar la benvinguda als nens i els va traslladar el seu desig que algun dia puguin venir a Espanya en companyia dels seus pares i famílies.

El circ de Xangai recala a Benicarló en el seu primera gira per Espanya

Un total de 38 integrants entre ballarins, malabaristes, acróbates i contorsionistes pertanyents al Circ de Xangai van sorprendre als veïns de Benicarló. Aquest circ és un dels més famosos del món i ha estat catalogat com la millor producció estrangera per una televisió privada espanyola. La acrobacia és un dels seus punts forts i els seus nombres són executats seguint una tradició intacta des de l'any 700 a. de C.

Observada una màniga marina a Benicarló

Cap a les 14.15 hores una màniga d'aigua, també cridada aiguat o tromba marina es va desplaçar de Vinaròs a Benicarló en sentit sud cap a Peníscola i va poder ser vista per un gran nombre d'usuaris de la platja del Morrongo i per molts benicarlandos que tornaven a les seves cases després de la masclatà del dia gran de les Festes Majors en Honor a Sant Bertomeu.

LA POLICIA LOCAL DE BENICARLÓ, ACTUA !!!

El dia 7 d'agost el Regidor de Policia, Seguretat i Participació Ciutadana, D. Ramón Soriano Verje, va assumir la direcció d'un operatiu acompanyat d'un grup d'agents del Cos de Policia Local, que ha tingut unes característiques que ens tenen seriosament preocupats i desconcertats als que hem sigut informats del desenvolupament dels fets, per una sèrie d'implicacions prou serioses en quant que afecten a la convivència de la nostra població.

El Setmanari Local "7 Dies actualitat de Benicarló" en el seu No.153 P. 16 sota el títol de "La policia local de Benicarló Actua" citant declaracions del Sr. Ramón Soriano que entre cometes diu "que la tasca de la policia administrativa és una de les competències atorgades per llei que l'actua Equipo de Govern pensa executar" "a partir d'ara es pretén que tots els comerços acomplisquen amb les ordenances i disposicions en matèria de documentació administrativa, accessibilitat o higiene" "que els controls seran de forma aleatòria i sense avisar".

Davant de tal situació, s'imposa que el nou Equip de Govern Municipal i especialment el Sr. Ramón Soriano Verje es pronuncien i ens aclariren alguns aspectes.

De la mateixa manera que no concebem que la Regidora de Turisme, Sra. ruretagoyena es dedicara, per exemple, a arreplegar amb un rastell el fem de la platja del Morrongo, o que el Sr Salinas, Regidor de Festes, es dedicara, per exemple, a instal·lar i cremar les mascletdes, o que el Sr Cuenca, d'urbanisme, passara tot el seu temps d'obra en obra, bolígraf i paper en mà, revisant la seua execució, tampoc entenem que vostè que ens costa més de 420.000 pessetes al mes a tots els contribuents, es dedique a fer treballs de Policia o de Genet, sol·licitant documentacions en tendes o comerços, o muntant-se protagonisme en pel·liculettes del tipus de policies i lladres. Vostés mateixos han dit que s'anaven a remunerar bé per a poder exigir, a canvi d'això, de remunerats be ja estan, ara toca exigir.

Eixa declaració que "la Policia Local assumirà totes les competències atorgades per la llei" ens retrau a una situació conflictiva que es va generar quan el Delegat del Govern Sr. Calles es va pronunciar sobre la conveniència de separar determinades actuacions entre el Cos de la Guàrdia Civil i les Polícies Locals, en la qual tinc entès que vostè va tercerejar i que, a conseqüència d'això, li van incoar un expedient. Pareix que ara que s'ha canviat de Govern Municipal vostè es disposa a repescar el tema i a tornar a posar en marxa un enfocament de les competències de les policies locals que encara no acaba de convèncer a molts, inclòs a membres del cos de policia, que l'únic que té clar és entrar en rivalitat amb el Cos de la Guàrdia Civil, que sempre tindrà mes mitjans, major i millor organització, i efectius molt més professionals.

El que van realitzar el dia 7 d'agost, no fou un simple control administratiu de documentació sobre funcionament de comerços, el que va succeir fou un operatiu policial desproporcionat, tipus GEOS, que segons fonts, uns parlen de 6 agents i altres de 10, tallant carrers, retenint dins dels locutoris, de manera subjugadora als clients, escorcollant

tinells, i tot el que trobaven al seu abast. Que esperava trobar el Sr. Ramón Soriano en els locutoris o en la carnisseria? Una cèl·lula islamista preparada per enderrocar la Torre Palau de Benicarló? O a Osama Bin Laden realitzant una telefonada des d'un locutori de Benicarló al Pakistan? O un partida de 1000 quilos d'haixix?. Només amb eixa perspectiva es pot justificar un operatiu així. Per a demanar documentació basta un simple Genet i que després redacte un informe d'allò que trobe incorrecte.

Que els controls pretenen que TOTS els comerços acomplisquen les ordenances i disposicions legals. A veure si és cert i aplica la mateixa vara de mesurar a TOTS, ja veurem el que opinarà en el seu dia l'Associació de Comerciants i el Gremi d'Hosteleria, els Agricultors, els Constructors, etc. perquè açò de convertir a Benicarló en una Suïssa, no ha fet mes que començar, i veurem si té el valor de complir les seues paraules. Hi ha un munt d'establiments que per estos mesos d'estiu utilitzen menors d'edat, i familiars, sense donar-los d'alta laboral, ni a la seguretat social, ni posseeixen certificats de manipulació d'aliments, etc. Hi ha bars i pubs on la higiene i les mesures de seguretat deixa molt que desitjar; hi ha comerços del "Tot a 100" que venen articles que no acompleixen normes de la CEE; i les llicències de funcionament per exemple en el Centre Comercial, i així un llarg etc. li va a eixir faena per a una plantilla que haurà de doblar almenys. A per ells.

Que seran controls en forma "aleatòria", açò si que és el sùmmum del cinisme i una porca mentida. Se n'ha anat en forma subjugadora, discriminatòria, racista i xenòfoba, als establiments controlats, 3 locutoris i una carnisseria, que casualitat i aleatori, tots els seus titulars són immigrants i musulmans, per a més INRI, i han passat per davant d'altres establiments sense sotmetre'ls al mateix escorcoll. Esta és una actitud molt preocupant, és una declaració de guerra a la Comunitat Musulmana, és un nou atemptat en tota regla a la convivència en pau entre tots els que vivim i treballem en esta població. Hi ha col·lectius socials amb què vostè, Sr. Soriano, haurà d'aseure's en la seua àrea de Participació Ciutadana, que estan realitzant grans esforços amb moltes hores de treball GRATIS, buscant la integració dels recent arribats i el que puguem compartir en pau costums i cultures diferents.

Amb actuacions com la que ha realitzat ha aconseguit dinamitar molts èxits aconseguits en el camp de la integració, pareix que a vostè li va més el conflicte, l'enfrontament, i que s'està preparant més per a això que per a la convivència. Quan vol aconseguir que esclate un veritable conflicte i que s'obligue a defensar a estos col·lectius de gent, que per molt humils que pareguen, ja han donat moltes proves de fins on són capaços d'arribar quan són atacats injustament. Ens ho està posant molt difícil però continuarem treballant i lluitant al costat d'estos col·lectius d'immigrants en defensa dels seus drets, de la seua dignitat, del respecte que mereixen com a sers humans que són igual que tots els que habitem ací.

Cèsar Isaza Duque

Benicarló va rebre la Coral de Mugibue Shizouka

text REDACCIÓ fotos JESÚS MAESTRO

Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, va canviar el dijous 23 la seva vestimenta habitual per un quimono. Una delegació de la coral japonesa de Mugibue Shizouka està de visita en el municipi. Els nipons retornen així la visita que fa gairebé quatre anys els va fer la Coral Polifònica Benicarlanda. La delegació era rebuda en l'Ajuntament, on es va realitzar un intercanvi de regals. Una camisa tradicional promocional de la ciutat japonesa, un joc de te i un pictograma, eren els presents dels japonesos. Per la seva banda, el consistori benicarlando els va oferir un oli amb la representació de la façana de l'Ajuntament obra del pintor local Aurelio Urquizú, llibres on apareix la ciutat i un complet set de viatge per a sobreviure en una ciutat en festes amb una gorra i un ventall promocional de Benicarló. Per a concloure l'acte protocol·lari, els japonesos van oferir un avanç del concert del divendres 24 a la tarda en l'Auditori de Benicarló.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Com hauria de ser normal i lògic, ara mateix no hauria d'escriure de les festes passades perquè això hauria de formar part del contingut d'aquesta setmana. Per això no ho faré, encara que sembla una mica paradoxal (vaja paraula) que em pose a escriure sobre allò que va aparèixer una setmana abans d'allò que ja fa una setmana que s'ha acabat. Per això, jo no hauria de saber res del que ha passat a les festes com tampoc no hauria de saber res del discurs que va fer el meu admirat expert en megafísica nuclear alhora que mantenidor de les festes. Això m'ho guardaré per a la setmana vinent, o potser no, perquè llavors ja farà tres setmanes i l'olor de pansit serà insuportable. Aquesta és la setmana de "les millors fotos", "els millors actes", "la millor festa de les penyes"... Encara que ningú no em fa mai cas, per més que proposo i proposo temes, haurien de mirar de fer un petit estudi, mitjançant una enquesta, dels diners que es pot arribar a gastar un pare amb una mitjana de dos fills en mitja hora a la fira, que és curta en temps però intensa en dispendi econòmic. Al resum que fan de les festes a les pàgines dos i tres, s'han deixat dimecres i dijous. Això hauria pogut provocar una espifiada de la setmana, però com que s'han acabat les festes, he decidit que no aparega aquesta subsecció. He llegit els actes que consideren imprescindibles i sembla que els agrada el meló de moro i l'orxata de bades. Mire, senyora Garcia, si vostés es pensen que els seus lectors han de perdre el temps en interminables cues de gorreros que són capaços de barallar-se per un trosset de meló, un de còc

Jo també vull que l'any que ve estiga Natàlia de socorrista a la Mar Xica.

amb tomata i un gotet d'orxata i mig fartó, és perquè tenen un concepte equivocat d'ells. M'hauria semblat millor "imprescindible per a gorreros" o "atenció, manyos". No sé com es va acabar el concurs de llançament de pernils, però amb eixe nom tan patètic segur que l'èxit va ser absolut. Després no podia faltar al programa de festes eixe negoci anomenat "penyes", on ni regalen res ni miren res. Que l'any que ve que no siga menys.

No vull comentar res del que escriu Robes, perquè em sonen tan llunyanes aquelles rodes de premsa que si a ra no hi ha diners i que ara ja n'hem trobat però els nostres sous no ens els abaixa ningú, que ja no val la pena afegir res més.

Mare meua, setanta policies! Setanta. Quina sensació de seguretat ens donen quan els veiem pels carrers mirant els plànols, més perduts que un musclo dins d'una formigonera. Però el que més m'ha agradat de la foto que hi ha a la pàgina cinc és la cara de satisfacció del regidor de governació. Diuen que ja s'està notant la seua mà. Diuen.

Impressionant la segona foto de la pàgina cinc. M'agradaria que la publicaren en colors i més gran. El lloc d'assaig del magnífic grup local Tsunami (cal comprar el seu disc): una escala, una banyera, una bombona, un extintor, un somier, riels de cortines, piles de caixes, una manguera i moltes coses més que no es poden apreciar per la qualitat de la foto. Quin mèrit.

Jo també vull que l'any que ve estiga Natàlia de socorrista a la Mar Xica. Prometo anar tots els dies a prendre el bany, malgrat les mosquetes i la penetrant olor que emana de la nostra mar.

Per què a la notícia de la pàgina set sobre els dolçainers es parla de "Comunitat Valenciana" i no de País? On està el seu llibre d'estil?

Mare meua, quin munt d'obres ens promet Domingo per al proper trimestre. Curiosament, els diners es trauran de remanents i projectes no executats. Els diners ens surten pertot arreu, com es nota que Mundo està per València portant diners i més diners per al nostre poble. Ara només cal esperar que tot això es convertisca en realitat i no ens trobem com sempre, enganyats i fotuts.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Ara rectifico. No en volia posar cap, però no em puc aguantar. A la pàgina dinou hi ha l'anunci de la serenata a Sant Bertomeu, on s'anuncia una obra de "Roberto Chapí", quan tothom sap que aquest gran músic es deia "Ruperto", com el famós perruquer. No es mereixen.

A pesar de tot, cal ser constructius

Han acabat les Festes Majors i, tot i que a alguns no els agrada massa, cal revisar allò que s'ha fet, siga bo o siga dolent. És clar que això de fer-se autocrítica sempre costa una mica, a uns més i a d'altres menys, però és una feina sana i necessària quan un treballa de cara al públic i, la Comissió de Festes, ho fa de totes, totes.

599

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Fet aquest preàmbul el primer que hem de dir és que agraïm el treball d'aquesta gent que fa que, durant poc més d'una setmana, tots nosaltres puguessem gaudir d'uns actes que, ens agraden més o menys, fan que la festa siga la protagonista al nostre poble.

Òbviament, fer una programació de festes no és fàcil, un pressupost limitat i poc personal, que a més treballa de manera desinteressada, no facilita les coses, però això no lleva que cal revisar i canviar, si és necessari, les coses, o les persones, que no han funcionat.

No pretenem des d'ací fer un llistat de tot allò que s'ha fet malament però sí fer-nos ressò d'aquelles particularitats que poden ajudar en la programació de properes festes. Així, tal volta caldria un replantejament del que són les festes pròpiament dites i les activitats que realitzen les penyes. Massa vegades es solapen actes, i alguns, sembla, resten només per omplir programa.

La coordinació entre comissió i ajuntament hauria de millorar bastant, massa actes s'han vist sorpresos per manca de material que inicialment estava aparaulat,

cosa que va provocar en més d'una ocasió la suspensió d'algun acte. Per no dir també, actes anunciats al programa a un lloc i que s'han fet en un altre. Aquestes coses deixen en mal lloc a les entitats organitzadores, sense ser culpa, i un cabreig generalitzat de les mateixes.

Tema a banda mereix la coordinació entre comissió i policia local. Tot i la propaganda que ens ha servit el regidor de l'àrea policial, aquestes festes han estat les pitjors coordinades que coneixem. Més policia però més ineficaç. Cotxes pel mig en diverses activitats, cap control en altres i, l'exemple més sagnant, veure un cotxe aparcat al mig de la zona de vianants escoltant la serenata de sant Bartomeu mentre la policia passa per allí i no diu res. Açò, precisament, no diu res de bo de la seua eficiència.

Una mirada crítica, també, cal fer dels espectacles taurins. Els canvis d'hora no han estat, precisament, del gust de la gent però, sobretot, el lamentable espectacle de veure un bou mort tirat al terra hores i hores (després d'haver-lo sostobat de valent amunt i avall), mentre que ningú sabia que fer, o veure algun energumen pegar-los garrotades, no ens pareix la millor manera de promocionar aquesta festa.

I una recomanació, durant aquests actes festius, les opinions polítiques sobren. No siga cas que les festes s'acaben politzant més del que ja ho estant de per si, volent-les convertir en ensenya electoral.

Repetim, tot i així, gràcies a la Comissió de Festes pel seu treball. Però cal reflexionar i millorar.

Per Xavi Burriel

Ressaca de festes

El còmic

EDITORIAL

Carxofa: Una bona caixa de carxofes per a la comissió de festes. Encara que enguany han hagut un munt d'errades, de vegades ben grosses, són mereixedors d'una carxofa. Organitzar unes festes per a un poble com Benicarló és una feina, un treball increïble. A pesar de tot, gent de la comissió, moltes gràcies i per a l'any que bé repasseu la secció del tafaners.

Panissola: Per al regidor d'obres i serveis. S'ha lluit en la seua eficàcia! Tota la setmana de festes, i ja des d'abans, tres faroles del jardí de Fontcuberta han estat tirades per terra i els cables de la llum al descobert. Sort que el xiquets que juguen per allí tenen més coneixement que ell i no ha passat cap desgràcia.

Còpies - Color - Blanc i negre - Plànols - Digitals	Llibreria - Infantil - Adults - Text
--	--

Novetat
 Còpies grans formats a COLOR
 Tots els tamany

Papereria
Material d'Oficina

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
 NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
 CASTILLO, TONYO FIBLA,
 JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
 ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
 XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
 RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
 JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
 SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
 J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
 SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
 964 475698
 ©COPISTERIA GRÈVOL
 Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.